

AVIZ

**referitor la proiectul de Lege pentru ratificarea Acordului între
Guvernul României și Guvernul Regatului Suediei privind
readmisia persoanelor, semnat la București la 2 aprilie 2001**

**Analizând proiectul de Lege pentru ratificarea Acordului
între Guvernul României și Guvernul Regatului Suediei privind
readmisia persoanelor, semnat la București la 2 aprilie 2001,
transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.102 din
05.07.2001,**

CONSILIUL LEGISLATIV

**În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din
Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,**

**Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații
și propuneri:**

**1. În Preambul era necesar să se redea în mod riguros denumirea
documentelor la care se face referire.**

**2. Prin art.2 Partea română și-a asumat o obligație excesivă,
deoarece s-a angajat să readmită nu numai cetățenii români, ci și
persoanele care, renunțând la cetățenia română, au devenit apatrizi sau
străini. Or, dacă între România și persoana respectivă, ca urmare a
renunțării la cetățenie, nu mai există legătura politico-juridică de
cetățenie, autoritățile române nu mai au, din punctul de vedere al
dreptului internațional și al legislației române, nici o bază pentru a o
primi pe aceasta în România, împotriva voinței ei.**

3. Expresia “fără formalități” din art.2(1) este nepotrivită, deoarece însuși faptul că Partea solicitată trebuie să răspundă într-un anumit termen, arată că readmisia nu se produce în mod automat, ci cu respectarea unor reguli (inclusiv a celor de la art.3). Considerăm că expresia corectă, care să nu inducă ideea de aplicare automată, ar fi fost aceea de “fără formalități speciale”.

4. Termenul de 15 zile, prevăzut în art.5 pentru răspunsul la cererea de readmisie, este foarte scurt, mai ales în cazul transmiterii cererii prin poștă. Totodată, el apare disproporționat de mic față de termenul de 1 an de la data la care Partea solicitantă a constatat intrarea sau prezența neautorizată a unui străin pe teritoriul său și momentul în care a solicitat readmisia.

5. Dacă pentru Partea solicitantă s-a prevăzut, în art.10(2) că nu are absolut nici o obligație de a suporta costul transportului bunurilor persoanei readmise, în privința Părții solicitate textul tace și s-ar putea trage concluzia că exonerarea de obligație funcționează numai în favoarea statului solicitant.

6. Prevederea din art.13 referitoare la posibilitatea de a suspenda temporar aplicarea, în totalitate sau în parte, a Acordului, cu excepția art.2, ridică mai multe probleme. În primul rând, motivele de securitate națională, ordine publică și sănătate publică nu pot rămâne fără efecte în ceea ce privește aplicarea obligației principale cuprinse în art.2, de readmisie a cetățenilor proprii. În al doilea rând, nu se poate imagina cum s-ar putea aplica numai prevederile din art.2, atunci când Acordul, în totalitatea sa, este suspendat, deoarece readmisia nu se poate realiza dacă nu se aplică și celelalte prevederi care au ca scop să asigure această acțiune. Ar fi fost mai indicat să se prevadă suspendarea în totalitate a Acordului.

PREȘEDINTE

Dragoș ILIESCU

București

Nr. 666/9.07.2001